

Моїй родині за те, що вона така цікава

*І Гаррі Гарріс за те, що першою
розбудила Господиню*

1

ПЕРШ НІЖ ПОЧАЛАСЯ МОЯ ІСТОРІЯ З ВОРОЖІННЯМ НА картах Таро з Карцеру, мене чотири рази карали, залишаючи після уроків, я отримала три записки до батьків, два табелі з поганими оцінками й урешті один четвер була змушена просидіти замкнена в шафі.

Коротко розповім, що сталося.

Пані Гарріс призначила мені покарання після того, як я кинула черевиком у пана Бернарда. Це була помста за те, що він назвав мене дурною, бо я не знала італійських дієслів. А я йому відповіла, що вчити італійську мову взагалі немає сенсу, краще вчити іспанську, адже вона більш поширена і нею володіє більше людей. На це пан Бернард зазначив: якщо мені здається, що я вивчила б іспанську швидше, ніж зараз вчу італійську, то я глибоко помиляюся. І обернувся до дошки.

Тоді я кинула черевик.

Підкреслюю: я не влучила у вчителя. Черевик просто вдарився об дошку біля нього. Але, здається, усім, окрім

мене, на це начхати. Можливо, якби я мала найкращу подругу чи взагалі хоч якусь подругу, то було б кому за мене заступитися. Вона могла б сказати їм, що це просто жарт і що я ніколи навмисне не вдарила б учителя. Або пояснити, що зі мною таке трапляється: розчарування і лють, які я не можу ні передбачити, ні контролювати, просто накривають мене з головою.

Але подруги я не маю і не певна, що на неї заслуговую.

Я приходжу відбувати покарання у вівторок уранці. Пані Гарріс чекає на мене у своєму кабінеті, а потім веде в підвал.

У школі Святої Бернадетти я провчилася чотири роки. За цей час двічі замерзали каналізаційні труби, а тоді їх проривало. Вже мовчу про щорічні потопи. Через це дві маленькі класні кімнати в підвалі вкриті трав'янисто-зеленою цвіллю – і все тут нею тхне. Учителі намагаються не проводити занять у цих класах, натомість тут зазвичай залишаються після уроків покарані учні, проводять іспити та зберігають різноманітний мотлох, який ніхто так і не зібрався викинути.

Святий Грааль цього підвалу – Карцер, довга й глибока шафа, що навіює згадку про кімнату тортур директорки Транчбул у «Матильді» Роальда Дала.

Пані Гарріс драматично махає рукою на шафу:

– Та-да-а-а!

– Ви хочете, щоб я вичистила Карцер? – шепочу я. –

Це негуманно.

— А кидатися в людей черевиками гуманно, Мейв? Стеж, щоб загальне сміття не перемішалось зі сухими відходами, призначеними для переробки.

— Але я в нього не влучила, — наполягаю я. — Ви не можете змушувати мене це прибирати. Не саму. Пані, там може бути дохлий щур.

Вона вручає мені рулон чорних пластикових пакетів:

— Ну, то кинеш його в загальне сміття.

І вона залишає мене там. Саму. У моторошному підвалі. Звідки ж почати? Я копірсаюся у мотлоху, бурмочучи сама до себе, що в ньому і є вся суть школи Святої Бернадетти. Вона не схожа на нормальні школи. Це був просто великий вікторіанський міський будинок, який у 1960-х роках успадкувала сестра Ассампта. Ну... ми називаємо її «сестра», але насправді вона не черниця. Вона була послушницею, як Джулія Ендрюс у «Звуках музики», але покинула монастир і заснувала школу для «вихованих дівчат». Напевно, це було гарною ідеєю, коли «вихованих» дівчат у місті було не більш як десяток. Але зараз нас приблизно чотириста. Усі штовхаються у цьому напівзруйнованому будинку, а класні кімнати — це перероблені спальні на горищі, що наскрізь продуваються вітрами. Навчати тут свою доньку непристойно дорого. Мені слід було б перестати безконечно скаржитися мамі й татові, адже решта їхніх четверо дітей не відвідували таких шкіл. Вони вдалися досить розумними, тож вступили в безплатні школи без допомоги батьків.

Семестр у школі Святої Бернадетти коштує приблизно дві тисячі євро. Не знаю, на що витрачають ці гроші, але точно не на охорону здоров'я чи безпеку учнів. Я не можу навіть приступитися до Карцеру, бо зламані парти й стільці загороджують прохід. Струміль гнилого запаху й пилу б'є мені в ніс щоразу, коли я відтягую ще якусь частину меблів. Я намагаюся витягувати по шматку мотлоху та складати його на акуратну купу в кутку класу, але коли ніжки стільців починають вислизати мені з рук і дерти колготки, перестаю перейматися порядком. Знімаю свій шкільний светр і починаю шпурляти сміття кімнатою, немов олімпійська чемпіонка з метання списа. Хоч випущу пару.

Розібравши меблі, дивуюся, який Карцер насправді величезний. Завжди думала, що це просто велика шафа, але тепер стало ясно, що це ціла комора для харчів. Сюди легко вміститься три чи чотири дівчини. Добре, що я про це довідалася. Матиму на увазі ще одне місце, де можна сховатися. Хоча варто вкрутити тут лампочку чи щось таке. Двері такі важкі, що я мушу підперти їх старим стільцем, але все одно доводиться працювати майже в мороці.

Та виявилось, що старі меблі — це лише початок. Тепер на розгрібання чекають купи паперів, журналів і підручників. Я знаходжу екзаменаційні роботи з 1991 року, річну підшивку журналу «Банті» за 1980 рік і кілька номерів якогось журналу «Джекі». Я трохи їх гортаю, перечитую сторінки з листами читачів, у яких

вони просили порад, та дивно ілюстровані мильні опери, розтягнені на десяток шпальт. Усе таке сміховинно застаріле. Оповідання мають назви на кшталт «Велика здобич Міллі!», «Побачення з Долею!». Я прочитала «Побачення з Долею!». Виявилось, що Доля — це кінь.

Коли я заглиблююся в шафу, стає ще цікавіше. На стіну сперті кілька картонних коробок, укритих товстим шаром крейдяного пилу. Я опускаю одну з них додолу, відкриваю її та знаходжу три плеєри *Sony*, пачку сигарет *Superkings*, напівпорожню пляшку вкритого кіркою персикового шнапсу й колоду гральних карт.

Контрабанда. Напевно, саме сюди складали конфісковані речі.

Ще там лежить заколка для волосся з маленьким срібним янголом; поруч із цигарками та випивкою вона видається такою чистою, невинною. Я пробую начепити заколку, та раптом думаю про гниди, тож викидаю її у смітник. Лише в одному плеєрі є касета, тож я натягую навушники й натискаю «увімкнути». Дивовижно, він досі працює. Касета починає обертатися. *Свята скака!*

Грайливий тяжкий бас гуде в моїй голові. Дум-дум-ді-дум-ді-дум... Жіночий голос шепоче до мене так солодко й по-дитячому. Вона співає про чоловіка з білосніжними, як сніг, зубами, що, як на мене, достатньо тупо. Якого ще кольору можуть бути зуби?

Я слухаю, причепивши плеєр до спідниці. Більшість пісень мені не знайомі, але всі вони виразні, з претензією. Пісні, які асоціюються з дешевими тіннями для очей. Я не

можу згадати, коли востаннє слухала щось і не знала що. Не певна, чи хочу дізнаватися. Це по-своєму круто – не знати, що слухаєш. Я переслухую ці пісні знову й знову. Загалом там одинадцять пісень, їх виконують або чоловік із дуже високим голосом, або жінка з дуже низьким. Відкриваю кришку плеєра й бачу, що це домашній запис. На касеті є лише біла стрічка з написом «Весна 1990».

Пробую підняти ще одну важку коробку, але клятий картон проривається вниз і все випадає на мене, з розгону гатить в обличчя. Щось, напевно, зачепило двері, бо стілець, яким я їх підпирала, раптом падає і двері Карцеру зачиняються.

Я поринаю в смердючу темряву. Пробую намацувати ручку і розумію, що тут її немає. Можливо, це зрештою зовсім і не комора, а просто шафа.

Музика продовжує лунати в моїх вухах. Зараз вона не здається ні веселою, ні бадьорою. Вона моторошна. Морріссі співає про ворота цвинтаря. Доки я билася об двері, плівку заїло і плеєр тепер повторює одне й те саме, затинаючись на слові «ворота».

– АГОВ? – кричу я. – АГОВ, АГОВ! Я ТУТ ЗАСТРЯГЛА. Я ЗАСТРЯГЛА В КАРЦЕРІ!

«...ворота цвИнтаря, ворота цвИнтаря, ворота цвИнтаря, в-ворота цвИнтаря...»

Шафа, яка ще кілька хвилин тому здавалася такою просторою, зараз немов сірникова коробка, що ось-ось спалахне. Я ніколи не боялася замкненого простору, але з кожною хвилиною стіни сильніше тиснуть на мене,

тож я панічно думаю про повітря, таке густе й несвіже, що здається, начебто воно може задушити.

Я не плакатиму. Не плакатиму. Не плакатиму...

Я не плачу. Ніколи не плачу. Що ще гіршого може статися? Кров пульсує в голові, і навіть у цілковитій темряві перед очима мерехтять фіолетові цятки. Мені здається, що я зараз зомлію. Мацаю навколо, шукаючи щось, щоб охолодитися, і рукою натрапляю на щось холодне, важке й прямокутне. Здається, це папір.

У плеєрі починає розряджатися батарейка: «...ворота цвИнтаря, ворота цвИнтаря, ворота цвИишиинннтаряяя...».

І нічого. Тиша. Тиша, яку розривають лише мої крики про допомогу й гупання у двері.

Двері відчиняються, це пані Гарріс. Я майже випадаю з шафи на неї.

– Мейв, – стурбовано каже вона.

Хоч як я панікую, мене тішить її переляк. *Так тобі, сучко.*

– Що сталося? З тобою все гаразд?

– Двері зачинилися, – бурмочу я. – Двері зачинилися, я застрягла і...

– Сядь, – наказує пані Гарріс. Вона нишпорить у своїй сумочці, дістає пляшку води, відкручує кришку та передає пляшку мені.

– Пий маленькими ковтками. Щоб тебе не знудило. Ти задихаєшся, Мейв.

– Зі мною все гаразд, – вичавлюю нарешті. – Я просто запанікувала. Зараз обід?

Тепер вона справді стурбована.

— Мейв, уже четверта година.

— Що?

— Хочеш сказати, ти не обідала? Ти весь час була тут?

— Так! Ви наказали мені залишатися тут!

Вона хитає головою, немов я якийсь чарівний горщик, що варить кашу, доки не скажеш йому чарівні слова, щоб зупинився.

— Знаєш, — каже вона, заходячи в шафу (я мимоволі думаю, чи не зачинити її там), — просто неймовірно, на що ти здатна, коли захочеш. Я й гадки не мала, що тут стільки місця. Ти чарівниця. Гарно попрацювала!

— Дякую, — кволо відповідаю я. — Може, стану прибиральницею.

— Гадаю, тобі треба вмитися в туалеті та йти додому, — каже вона, і тут я розумію, який маю вигляд: з голови до ніг у пилюці, колготки подрані, шматки павутини прилипли до спідниці.

— Ти певна, що з тобою все гаразд?

— Так, так! — цього разу трохи різко відповідаю я.

— Побачимося завтра вранці. Потім придумаємо, що робити з усіма цими меблями.

Вона прямує до дверей, на ходу поправляючи сумочку. Востаннє обертається до мене, потім нахиляє голову.

— Ого, — каже зрештою. — Ніколи б не подумала, що ти захоплюєшся картами Таро.

Я й гадки не маю, про що вона. Потім дивлюся вниз. Я затисла в руці колоду карт.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>